DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 29 april 2004 *

I mål C-359/01 P,

British Sugar plc, Peterborough (Förenade kungariket), företrätt av T. Sharpe, QC, och D. Jowell, barrister, samt av A. Nourry, solicitor, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 12 juli 2001 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (fjärde avdelningen) i de förenade målen T-202/98, T-204/98 och T-207/98, Tate & Lyle m.fl. mot kommissionen (REG 2001, s. II-2035), i vilket det förs talan om upphävande av denna dom,

i vilket de andra parterna är:

Tate & Lyle plc, London (Förenade kungariket),

Napier Brown & Co. Ltd, London (Förenade kungariket),

sökande i första instans,

* Rättegångsspråk: engelska.

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av K. Wiedner, i egenskap av ombud, biträdd av N. Khan, barrister, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av domarna P. Jann, tillförordnad ordförande på femte avdelningen, C.W.A. Timmermans och S. von Bahr (referent),

generaladvokat: C. Stix-Hackl,
justitiesekreterare: avdelningsdirektören L. Hewlett,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid förhandlingen den 10 juli 2003 av: British Sugar plc, företrätt av T. Sharpe och K. Fisher, solicitor, och kommissionen, företrädd av K. Wiedner och N. Khan,

och efter att den 21 oktober 2003 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

British Sugar plc (nedan kallat British Sugar) har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 21 september 2001, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens dom av den 12 juli 2001 i de förenade målen T-202/98, T-204/98 och T-207/98, Tate & Lyle m.fl. mot kommissionen (REG 2001, s. II-2035) (nedan kallad den överklagade domen), i vilken förstainstansrätten ogillade sökandens talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 1999/210/CE av den 14 oktober 1998 om ett förfarande enligt artikel 85 i EG-fördraget (ärende nr IV/F-3/33.708 — British Sugar plc, ärende nr IV/F-3/33.709 — Tate & Lyle plc, ärende nr IV/F-3/33.710 — Napier Brown & Company Ltd, ärende nr IV/F-3/33.711 — James Budgett Sugars Ltd) (EGT L 76, 1999, s. 1) (nedan kallat det omtvistade beslutet).

Tillämpliga bestämmelser

I punkt 1 i kommissionens meddelande 98/C 9/03 om riktlinjer för beräkning av böter som döms ut enligt artikel 15.2 i förordning nr 17 och artikel 65.5 i EKSG-fördraget (EGT C 9, 1998, s. 3) (nedan kallat riktlinjerna), vilken har rubriken "Grundbelopp", anges följande:

"...

A. Allvar

Vid bedömningen av överträdelsens allvar skall man beakta överträdelsens art, dess konkreta inverkan på marknaden, om den är mätbar, och omfattningen av den relevanta geografiska marknaden.

..."

Bakgrund till tvisten

3 I den överklagade domen beskrivs de gemenskapsrättsliga bestämmelserna om sockermarknaden, situationen för denna marknad i Förenade kungariket och de andra relevanta omständigheter som ligger till grund för tvisten enligt följande:

"1. De gemenskapsrättsliga bestämmelserna om sockermarknaden syftar till att främja och skydda sockerproduktionen i gemenskapen. I bestämmelserna föreskrivs ett minimipris till vilket gemenskapens producenter alltid skall kunna sälja sitt socker till myndigheterna samt ett tröskelpris till vilket socker som inte begränsas av en kvot får importeras från tredje länder.

2. Det är emellertid endast den produktion som omfattas av de nationella produktionskvoterna (A- och B-kvoterna), som rådet tilldelar varje medlemsstat och som staten därefter delar upp mellan de nationella producenterna, som främjas genom gemenskapens garantipriser. En högre produktionsavgift

tas ut för det socker som omfattas av B-kvoten än för det som omfattas av A-kvoten. Det socker som produceras utöver det som omfattas av A- och B-kvoterna kallas för C-socker och får endast säljas i Europeiska gemenskapen efter att ha lagrats i tolv månader. För export av annat socker än C-socker till länder utanför gemenskapen betalas exportbidrag ut. Eftersom försäljning med bidrag i regel lönar sig bättre än försäljning inom ramen för interventionssystemet, går gemenskapens överskott till länder utanför gemenskapen.

3. British Sugar är den enda brittiska förädlaren som framställer socker av sockerbetor, och det har tilldelats hela den brittiska kvoten för sockerbetor, vilken uppgår till 1 144 000 ton. Tate & Lyle köper rörsocker i länderna i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet (AVS-länderna), vilket företaget därefter förädlar.

4. På sockermarknaden i Storbritannien råder oligopol. Tate & Lyle har emellertid en strukturell nackdel jämfört med British Sugar till följd av de gemenskapsrättsliga bestämmelserna om socker, och det är ostridigt att det sistnämnda företaget är dominerande på marknaden i Storbritannien. Tillsammans producerar British Sugar och Tate & Lyle en sockervolym som i det närmaste motsvarar den totala efterfrågan på socker i Storbritannien.

5. En faktor som ytterligare påverkar konkurrensen på sockermarknaden i Storbritannien är förekomsten av sockergrossister. Grossisterna bedriver sin verksamhet i två olika former, nämligen antingen för egen räkning, genom att köpa socker i bulk av British Sugar, Tate & Lyle eller importörer och sälja det vidare, eller för tredje mans räkning, med ansvar för orderhantering, fakturering av kunden i uppdragsgivarens namn och indrivning av fordringar. I de fall då grossisterna handlar för tredje mans räkning sker förhandlingarna

om priser och leveransvillkor för sockret direkt mellan British Sugar eller Tate & Lyle och den slutliga kunden, även om grossisterna nästan alltid får veta vilket pris dessa kommer överens om.

...

6. Mellan 1984 och 1986 förde British Sugar ett priskrig som ledde till onormalt låga priser på marknaderna för industrisocker och detaljsocker. År 1986 förnyade Napier Brown, som är en sockergrossist, det klagomål som den första gången hade lämnat in till kommissionen år 1980, i vilket den hävdade att British Sugar hade missbrukat sin dominerande ställning i strid med artikel 86 i EG-fördraget (nu artikel 82 EG).

7. Den 8 juli 1986 sände kommissionen ett meddelande om anmärkningar till British Sugar med förslag på interimistiska åtgärder i syfte att få överträdelsen av artikel 86 i fördraget att upphöra. Den 5 augusti 1986 inkom British Sugar till kommissionen med ett förslag på åtaganden avseende sitt framtida agerande, som kommissionen godtog genom en skrivelse av den 7 augusti 1986 (nedan kallade åtaganden).

8. Det förfarande som inleddes till följd av Napier Browns klagomål avslutades genom kommissionens beslut 88/518/EEG av den 18 juli 1988 om ett förfarande enligt artikel 86 i fördraget (IV/30.178 — Napier Brown — British Sugar) (EGT L 284, s. 41), genom vilket det slogs fast att British Sugar hade gjort sig skyldigt till överträdelse av artikel 86 i fördraget och genom vilket företaget ålades att betala böter.

9. Under tiden hade ett möte ägt rum den 20 juni 1986 mellan företrädare för British Sugar och företrädare för Tate & Lyle, vid vilket British Sugar uppgav att priskriget på marknaderna för industrisocker och detaljsocker i Förenade kungariket skulle upphöra.

10. På detta möte följde ytterligare 18 möten fram till den 13 juni 1990 om priset på industrisocker, vid vilka även företrädare för Napier Brown och James Budgett Sugars, som är de främsta sockergrossisterna i Förenade kungariket (nedan kallade grossisterna) deltog. Vid dessa möten underrättade British Sugar samtliga deltagare om sin framtida prissättning. Vid ett av mötena delade British Sugar även ut en tablå över sina priser på industrisocker för olika försäljningsvolymer till de övriga deltagarna.

11. Vidare träffades Tate & Lyle och British Sugar fram till den 9 maj 1990 vid åtta tillfällen för att diskutera priserna på detaljsocker. British Sugar gav Tate & Lyle sin prislista vid tre tillfällen, en gång fem dagar och en annan gång två dagar innan den offentliggjordes.

12. Till följd av två skrivelser, som Tate & Lyle sände till Office of Fair Trading i England den 16 juli respektive den 29 augusti 1990, av vilka Tate & Lyle även sände kopior till kommissionen, inledde kommissionen den 4 maj 1992 ett förfarande mot British Sugar, Tate & Lyle, Napier Brown, James Budgett Sugars samt vissa sockerproducenter på den europeiska kontinenten. Den 12 juni 1992 tillsände kommissionen dessa ett meddelande om anmärkningar, i vilket den gjorde gällande att artiklarna 85.1 i EG-fördraget (nu artikel 81.1 EG) och 86 i fördraget hade överträtts.

13. Den 18 augusti 1995 tillsände kommissionen British Sugar, Tate & Lyle, James Budgett Sugars och Napier Brown ett andra meddelande om anmärkningar som var mer begränsat till sitt innehåll än meddelandet om anmärkningar av den 12 juni 1992, eftersom det endast gjordes gällande att artikel 85.1 i fördraget hade överträtts.

14. Den 14 oktober 1998 antog kommissionen [det omtvistade] beslutet. I detta beslut, som var riktat till British Sugar, Tate & Lyle, James Budgett Sugars

och Napier Brown, slog kommissionen fast att dessa hade gjort sig skyldiga till överträdelse av artikel 85.1 i fördraget. Genom artikel 3 i beslutet ålades bland andra British Sugar att betala ett bötesbelopp på 39,6 miljoner ecu och Tate & Lyle att betala ett bötesbelopp på 7 miljoner ecu för överträdelse av artikel 85.1 i fördraget på marknaderna för industrisocker och för detaljsocker. Enligt samma artikel ålades Napier Brown att betala ett bötesbelopp på 1,8 miljoner ecu för överträdelse av artikel 85.1 på marknaden för industrisocker."

Förfarandet vid förstainstansrätten och den överklagade domen

4 Tate & Lyle plc (nedan kallat Tate & Lyle), British Sugar och Napier Brown & Co. Ltd (nedan kallat Napier Brown) väckte den 18 december 1998 (T-202/98), den 21 december 1998 (T-204/98) respektive den 23 december 1998 (T-207/98) talan vid förstainstansrätten om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet. Genom förstainstansrättens beslut av den 20 juli 2000 förenades de tre målen vad gällde det muntliga förfarandet och domen.

5 Genom den överklagade domen biföll förstainstansrätten Tate & Lyles talan i mål T-202/98 på den första grunden och satte ned bötesbeloppet till 5.6 miljoner euro.

6 Förstainstansrätten ogillade däremot de olika yrkanden som framförts av British Sugar och Napier Brown i mål T-204/98 och mål T-207/98. Till stöd för sitt förstahandsyrkande om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet åberopade dessa båda sökande, som första grund, uppenbart felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna och felaktig rättstillämpning vid bedömningen av vad som utgör ett avtal eller ett samordnat förfarande, som andra grund, de omtvistade mötenas uteblivna konkurrensbegränsande resultat, och som tredje grund, felaktig bedömning av de omtvistade mötenas inverkan på handeln mellan medlemsstater. Vad beträffar andrahandsyrkandet, vilket avsåg ogiltigförklaring

av bötesbeloppet åberopades, som första grund, bötesbeloppens proportionalitet och beaktande av marknadsstrukturen, som andra grund, åsidosättande av principen om likabehandling, som tredje grund, att de kritiserade handlingarna inte utfördes avsiktligt, som fjärde grund, beaktande av böternas avskräckande verkan, som femte grund, samarbetet under det administrativa förfarandet och, som sjätte grund, att skada hade uppkommit på grund av kommissionens försening med att anta beslutet.

Till stöd för sitt överklagande har British Sugar åberopat två grunder. Den första är att förstainstansrätten gjorde en felaktig rättstillämpning när den bedömde i vilken mån de omtvistade mötena inverkade på handeln mellan medlemsstater, och den andra är att förstainstansrätten gjorde en felaktig bedömning av bötesbeloppens proportionalitet och av hur marknadsstrukturen skall beaktas.

Vad gäller den första grunden för överklagandet, som rör de bedömningar som förstainstansrätten har gjort inom ramen för den tredje grunden i det mål som förelåg inför den, uttalas följande i den överklagade domen:

"78. Det framgår av fast rättspraxis att ett avtal mellan företag eller ett samordnat förfarande skall anses kunna påverka handeln mellan medlemsstater, om det på grundval av en sammantagen bedömning av de objektiva rättsliga och faktiska omständigheterna går att förutse med tillräcklig grad av sannolikhet att det direkt eller indirekt, faktiskt eller potentiellt, kan påverka handeln mellan medlemsstater på ett sådant sätt att förverkligandet av målen för den inre marknaden hindras (domstolens dom av den 9 juli 1969 i mål 5/69, Völk, REG 1969, s. 295, punkt 5, av den 29 oktober 1980 i de förenade målen 209/78–215/78 och 218/78, van Landewyck m.fl. mot kommissionen, REG 1980, s. 3125, punkt 171, svensk specialutgåva, volym 5, s. 345, och av den 31 mars 1993 i de förenade målen C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 och C-125/85–C-129/85, Ahlström Osakeytihö, REG 1993, s. I-1307, punkt 143, svensk specialutgåva, volym 14, s. 111, samt förstainstansrättens dom av den 22 oktober 1997 i de

förenade målen T-213/95 och T-18/96, SCK och FNK mot kommissionen, REG 1997, s. II-1739, punkt 175, och av den 8 oktober 1996 i de förenade målen T-24/93–T-26/93 och T-28/93, Compagnie maritime belge transports m.fl. mot kommissionen, REG 1996, s. II-1201, punkt 201). Det krävs således inte att det rättsstridiga beteendet verkligen märkbart har påverkat handeln mellan medlemsstater. Det räcker att visa att beteendet kan ha sådan påverkan (förstainstansrättens dom av den 21 februari 1995 i mål T-29/92, SPO m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-289, punkt 235).

79. Dessutom räcker inte den omständigheten att samverkan endast avser försäljning av produkter i en enda medlemsstat för att utesluta att handeln mellan medlemsstater kan påverkas. Eftersom det rör sig om en marknad som är öppen för import, kan de parter som samverkar om nationell prissättning endast behålla sina marknadsandelar om de skyddar sig mot konkurrens från utlandet (domstolens dom av den 11 juli 1989 i mål 246/86, Belasco m.fl. mot kommissionen, REG 1989, s. 2117, punkterna 33–34).

80. I förevarande fall har det inte bestridits att sockermarknaden i Storbritannien är öppen för import, även om gemenskapsbestämmelserna på sockermarknaden och transportkostnaderna bidrar till att försvåra import.

81. Det framgår för övrigt av det omtvistade beslutet samt av övriga handlingar i målet att en av de viktigaste frågorna för British Sugar och Tate & Lyle var att begränsa importen, eftersom import skulle medföra att de inte fick avsättning för sin produktion på den nationella marknaden ([punkterna 16 och 17 i] det omtvistade beslutet). För det första har British Sugar självt uppgivit att företaget under perioden i fråga medvetet lade upp en prisstrategi som syftade till att förhindra import, eftersom företaget helst ville få avsättning för dess totala A- och B-kvoter på marknaden i Storbritannien (ansökan, punkterna 257 och 258). För det andra framgår det av [punkt 17 i] det omtvistade beslutet att Tate & Lyle under perioden i fråga aktivt hade lagt upp en strategi som syftade till att minska risken för ökad import.

82. Under sådana omständigheter har kommissionen således inte gjort fel vid bedömningen att samverkan i fråga, som geografiskt omfattade så gott som hela landet och som hade ingåtts mellan företag som hade cirka 90 procent av den relevanta marknaden, kunde påverka handeln mellan medlemsstater.

83. British Sugar har hävdat att den potentiella påverkan på handeln mellan medlemsstater inte är märkbar.

84. I detta avseende framgår det av rättspraxis att kommissionen inte är skyldig att visa att ett avtal eller ett samordnat förfarande har haft en märkbar påverkan på handeln mellan medlemsstater. Enligt artikel 85.1 i fördraget krävs nämligen endast att de konkurrensbegränsande avtalen och samordnade förfarandena kan påverka handeln mellan medlemsstaterna (förstainstansrättens dom av den 17 december 1991 i mål T-7/89, Hercules Chemicals mot kommissionen, REG 1991, s. II-1711, punkt 279).

85. Med hänsyn till det anförda har kommissionen med rätta dragit slutsatsen att den rättsstridiga samverkan kunde påverka handeln inom gemenskapen.

86. Talan kan således inte vinna bifall på den tredje grunden."

Beträffande den andra grunden för överklagandet, vilken rör förstainstansrättens bedömning av den första grunden för andrahandsyrkandet i målet vid denna, uttalade förstainstansrätten sig enligt följande:

"98. Enligt artikel 15.2 i [rådets] förordning nr 17 [av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86, EGT P 13, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8] får kommissionen besluta om böter på minst tusen euro och högst en miljon euro eller ett högre belopp, som dock inte får överstiga 10 procent av föregående räkenskapsårs omsättning för varje företag som har deltagit i överträdelsen. När bötesbeloppet fastställs inom ramen för de angivna gränserna skall hänsyn enligt denna bestämmelse tas till hur allvarlig överträdelsen är och varaktigheten av den.

99. Det framgår av fast rättspraxis att bötesbeloppet skall anpassas till omständigheterna kring överträdelsen och till hur allvarlig överträdelsen är, och att bedömningen av hur allvarlig överträdelsen är i syfte att bestämma bötesbeloppet skall göras med hänsyn till bland annat konkurrensbegränsningarnas karaktär (se särskilt förstainstansrättens dom av den 14 juli 1994 i mål T-77/92, Parker Pen mot kommissionen, REG 1994, s. II-549, punkt 92).

100. Rätten erinrar vidare om att kommissionens befogenhet att besluta om böter för företag som uppsåtligen eller av oaktsamhet överträder artiklarna 85.1 eller 86 i fördraget utgör ett av de medel som kommissionen har utrustats med för att kunna fullgöra sin kontrolluppgift enligt gemenskapsrätten. I denna uppgift ingår visserligen att undersöka och bestraffa enskilda överträdelser, men även att föra en allmän politik för att tillämpa de principer som fastställts i fördraget på konkurrensområdet samt att påverka företagens beteende i denna riktning (domstolens dom av den 7 juni 1983 i de förenade målen 100/80–103/80, Musique diffusion française m.fl. mot kommissionen, REG 1983, s. 1825, punkt 105; svensk specialutgåva, volym 7, s. 133).

101. Av detta följer att kommissionen vid bedömningen av en överträdelses allvar i syfte att fastställa bötesbeloppet är skyldig att inte bara ta hänsyn till de särskilda omständigheterna i det enskilda fallet, utan även till det

sammanhang i vilket överträdelsen har begåtts och att säkerställa att dess åtgärder har en avskräckande verkan, framför allt vad beträffar sådana överträdelser som särskilt försvårar förverkligandet av gemenskapens mål (dom i det ovannämnda målet Musique diffusion française m.fl. mot kommissionen, punkt 106).

102. Beträffande frågan huruvida de fastställda bötesbeloppen är proportionerliga har sökandena i mål T-204/98 och T-207/98 i huvudsak hävdat att bötesbeloppen är oproportionerliga på grund av att överträdelsen har ansetts vara 'allvarlig'. Deras argumentation kan nämligen sammanfattas som att deras samverkan i ljuset av riktlinjerna skall bedömas som 'mindre allvarlig' trots att den var horisontell, eftersom den inte fick några påtagligt konkurrensbegränsande effekter på marknaden.

103. I detta hänseende konstaterar rätten endast att den rättsstridiga samverkan dels skall betraktas som horisontell, eftersom grossisterna deltog i den i egenskap av producenternas konkurrenter, dels att den rörde prissättningen. Sådan samverkan har alltid betraktats som särskilt farlig och bedöms enligt riktlinjerna som 'mycket allvarlig'. Som kommissionen har framhållit i sina inlagor är redan bedömningen att samverkan i fråga är 'allvarlig', på grund av dess begränsade påverkan på marknaden, en mild bedömning i förhållande till de kriterier som normalt tillämpas då böter bestäms till följd av priskarteller, enligt vilka kommissionen skulle ha bedömt samverkan som mycket allvarlig.

104. Beträffande British Sugars invändning att det var oproportionerligt att höja bötesbeloppet på grund av överträdelsens varaktighet erinrar rätten om att följande föreskrivs i artikel 15.2 andra stycket i förordning nr 17: 'När bötesbeloppet fastställs skall hänsyn tas både till hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den pågått.' Överträdelsens varaktighet är således enligt denna bestämmelse en av de faktorer som skall beaktas vid fastställandet av storleken på den ekonomiska sanktionen för företag som överträder de konkurrensrättsliga bestämmelserna (förstainstansrättens dom av den 7 juli 1994 i mål T-43/92, Dunlop Slazenger mot

kommissionen, REG 1994, s. II-441, punkt 154). Kommissionen har således med rätta beaktat överträdelsens varaktighet då den fastställde bötesbeloppen.

105. Kommissionen har i detta sammanhang konstaterat att det rörde sig om en överträdelse med medellång varaktighet, varför den höjde det belopp som hade bestämts på grundval av hur allvarlig överträdelsen var med cirka 40 procent. Rätten erinrar i detta sammanhang om att det framgår av fast rättspraxis att kommissionen vid fastställandet av varje bötesbelopp förfogar över ett utrymme för skönsmässig bedömning och av den anledningen inte kan anses skyldig att tillämpa en exakt matematisk formel (förstainstansrättens dom av den 6 april 1995 i mål T-150/89, Martinelli mot kommissionen, REG 1995, s. II-1165, punkt 59, och av den 14 maj 1998 i mål T-352/94, Mo och Domsjö mot kommissionen, REG 1998, s. II-1989, punkt 268, som efter överklagande fastställdes genom domstolens dom av den 16 november 2000 i mål C-283/98 P, Mo och Domsjö mot kommissionen, REG 2000, s. I-9855, punkt 45).

106. Det åligger inte desto mindre gemenskapsdomstolen att kontrollera om det fastställda bötesbeloppet står i proportion till varaktigheten och övriga omständigheter som är relevanta vid bedömningen av hur allvarlig överträdelsen är (se för ett liknande resonemang förstainstansrättens dom av den 21 oktober 1997 i mål T-229/94, Deutsche Bahn mot kommissionen, REG 1997, s. II-1689, punkt 127). I detta avseende delar rätten inte British Sugars bedömning att kommissionen endast kan höja ett bötesbelopp på grund av överträdelsens varaktighet om och i den mån det finns ett direkt samband mellan varaktigheten och en negativ inverkan på de syften som eftersträvas genom gemenskapens konkurrensregler, vilket vore uteslutet om överträdelsen inte fick några effekter på marknaden. Rätten anser tvärtom att den betydelse som överträdelsens varaktighet har vid beräkningen av bötesbeloppet även är beroende av ifrågavarande överträdelses beskaffenhet i övrigt (se för ett liknande resonemang dom i det ovannämnda målet Dunlop Slazenger mot kommissionen, punkt 178). Rätten anser att kommissionens höjning med 40 procent av det belopp som beräknades på grundval av hur allvarlig överträdelsen är i förevarande fall inte är oproportionerlig.

107. Vidare är British Sugars argument att begreppet försvårande omständigheter i riktlinjerna strider mot artikel 15.2 i förordning nr 17 helt grundlöst.

108. För det första måste de relevanta bestämmelserna i riktlinjerna analyseras. I punkt 1 A anges att '[v]id bedömningen av hur allvarlig överträdelsen är skall man beakta överträdelsens art, dess konkreta påverkan på marknaden, om den är mätbar och omfattningen av den relevanta geografiska marknaden'. I punkt 2 finns under rubriken försvårande omständigheter en icke uttömmande uppräkning av omständigheter som kan medföra en ökning av det grundbelopp som beräknats på grundval av hur allvarlig överträdelsen är och varaktigheten av den, såsom upprepning, vägran att samarbeta, uppmuntran till överträdelsen, vidtagna bestraffningsåtgärder samt behovet av att beakta otillbörliga vinster som har gjorts tack vare överträdelsen.

109. Det framgår av de ovan angivna bestämmelserna att bedömningen av hur allvarlig överträdelsen är görs i två etapper. I ett första skede bedöms allvaret endast på grundval av faktorer som har att göra med själva överträdelsen, som dess beskaffenhet och dess inverkan på marknaden, och i ett andra skede görs bedömningen av allvaret på grundval av omständigheter som har att göra med företaget i fråga, varvid kommissionen inte endast tar hänsyn till eventuella försvårande omständigheter, utan i förekommande fall även till förmildrande omständigheter (se punkt 3 i riktlinjerna). Detta förfarande är långt ifrån oförenligt med ordalydelsen och ändamålet i artikel 15.2 i förordning nr 17 och gör det möjligt att — i synnerhet vid överträdelser i vilka flera företag har deltagit — vid bedömningen av hur allvarlig överträdelsen är ta hänsyn till vilka olika roller respektive företag har haft samt företagens respektive hållning gentemot kommissionen under förfarandet.

110. Vad för det andra beträffar frågan huruvida höjningen av British Sugars böter på grundval av försvårande omständigheter var proportionerlig, finner rätten att en höjning med 75 procent med hänsyn till de

omständigheter som kommissionen har åberopat i [punkterna 207–209] i det omtvistade beslutet inte skall anses som oproportionerlig.

...

112. Således kan talan inte vinna bifall på den av British Sugar och Tate & Lyle anförda grunden att bötesbeloppen är oproportionerliga.

113. Beträffande invändningen att ingen hänsyn har tagits till den relevanta marknadens struktur noterar rätten att domstolen i [dom av den 16 december 1975 i de förenade målen 40/73–48/73, 50/73, 54/73–56/73, 111/73, 113/73 och 114/73, Suiker Unie m.fl. mot kommissionen, REG 1975, s. 1663, punkterna 615–619] ansåg att det rättsliga och ekonomiska sammanhanget på sockermarknaden motiverar en mindre sträng behandling av potentiellt konkurrensbegränsande förfaranden. Kommissionen har emellertid med rätta hävdat att samverkan i målet Suiker Unie inte avsåg prishöjningar, utan en uppdelning av marknaden enligt vissa kvoter. Vidare framhöll domstolen själv i domen i målet Suiker Unie att den skulle ha dragit andra slutsatser om det hade varit fråga om prissamverkan. I detta avseende tillade den att 'den skada som det rättsstridiga beteendet kunde åsamka användare eller konsumenter var begränsad, då kommissionen inte har gjort gällande att de berörda parterna samordnat eller genom missbruk har höjt de priser som tillämpades, och då de inskränkningar i leverantörens möjlighet att välja fritt som uppstod på grund av uppdelningen av marknaden, som visserligen fördöms, dock är mindre kännbara när det rör sig om en i stort sett homogen produkt, som socker' (punkt 621). Eftersom det i förevarande fall rör sig om just prissamverkan har kommissionen med rätta kommit till en annan slutsats än den som drogs i domen i målet Suiker Unie.

114. Således kan talan inte heller vinna bifall på grund av invändningen att ingen hänsyn har tagits till strukturen på den marknad på vilken överträdelserna har begåtts.

115. Talan kan således inte vinna bifall på någon del av denna grund."

Överklagandet

British Sugar har yrkat att domstolen skall

— upphäva förstainstansrättens dom,

— ogiltigförklara det omtvistade beslutet i dess helhet, alternativt delvis,

alternativt

— ogiltigförklara artiklarna 3 och 4 i det omtvistade beslutet eller sätta ned bötesbeloppet, och

— förplikta kommissionen att ersätta British Sugars rättegångskostnader avseende förevarande överklagande samt rättegångskostnaderna avseende mål T-204/98, inklusive kostnaderna för det interimistiska förfarandet.

11 Kommissionen har yrkat att domstolen skall

— avvisa överklagandet delvis och i övrigt ogilla överklagandet, eller i andra hand ogilla överklagandet i dess helhet och

— förplikta klaganden att ersätta kommissionens kostnader avseende överklagandet.

Överklagandet

Inverkan på handeln mellan medlemsstater

Parternas argument

12 British Sugar har inledningsvis gjort gällande att inga av de omständigheter som nämnts av förstainstansrätten i punkterna 80 och 81 i den överklagade domen är tillräckliga för att de rättsliga slutsatser som den domstolen har dragit skall kunna dras.

13 I detta hänseende har klaganden gjort gällande att den omständigheten att en konkurrensbegränsande samverkan genomförs på hela eller stora delar av en medlemsstats territorium inte i sig innebär en inverkan på handeln mellan staterna (se dom av den 21 januari 1999 i de förenade målen C-215/96 och C-216/96, Bagnasco m.fl., REG 1999, s. I-135). Det är nämligen nödvändigt att visa att samverkan i sig påverkar, eller kan påverka, handeln mellan medlemsstater.

Enligt klaganden visar dock inte de omständigheter som har nämnts av förstainstansrätten i punkterna 80 och 81 i den överklagade domen att samverkan kunde påverka handeln mellan medlemsstater. På sin höjd framgår av dessa att det förelåg andra omständigheter under den relevanta perioden, som kunde ha påverkat handeln mellan staterna.

Den första omständighet som förstainstansrätten åberopade i punkt 80 i den överklagade domen visar enbart att en viss mängd socker importerades till Storbritannien under den relevanta perioden.

Vad beträffar den andra omständigheten, har British Sugar påpekat att det är riktigt att en av de viktigaste frågorna för British Sugar och Tate & Lyle var att begränsa nivån på importen, eftersom import skulle medföra att de inte fick avsättning för sin produktion på den nationella marknaden (punkt 81 i den överklagade domen). Vardera parten hade dock olika skäl för en sådan begränsning.

Vad gäller den tredje omständigheten som förstainstansrätten åberopade, i den andra meningen i punkt 81 i den överklagade domen, tycks förstainstansrätten enligt British Sugar ha medgivit att bolagets prisstrategi bestod i att fastställa priset till en nivå som innebar att det inte var lönsamt att importera socker för försäljning i Förenade kungariket. Denna strategi hade dock inget samband med avtalet eller det samordnade förfarandet.

Beträffande den fjärde omständigheten som förstainstansrätten åberopade, i den tredje meningen i punkt 81 i den överklagade domen, har British Sugar gjort gällande att Tate & Lyles prisstrategi var ensidig och inte hade något samband med avtalet eller det samordnade förfarandet.

19 British Sugar har vidare gjort gällande att förstainstansrätten, i punkterna 84 och 85 i den överklagade domen, inte synes godta dess argument att det är nödvändigt att visa att den påstådda potentiella inverkan på handeln är märkbar. Det följer emellertid av rättspraxis att den påstådda potentiella inverkan på handeln mellan medlemsstater måste vara märkbar för att omfattas av förbudet i artikel 85 i fördraget (se dom av den 25 november 1971 i mål 22/71, Béguelin, REG 1971, s. 949, domen i det ovannämnda målet Bagnasco m.fl. och förstainstansrättens dom av den 15 september 1998 i de förenade målen T-374/94, T-375/94, T-384/94 och T-388/94, European Night Services m.fl. mot kommissionen, REG 1998, s. II-3141).

20 British Sugar har slutligen gjort gällande att förstainstansrätten i den överklagade domen inte har gjort någon skillnad mellan socker för försäljning till industrin (nedan kallat industrisocker) och socker för försäljning till detaljhandeln (nedan kallat detaljhandelssocker), trots att mycket olika villkor gäller för var och en av dessa sockerkategorier. I motsats till vad som gäller för industrisocker fanns det, och finns det, i praktiken ingen handel med förpackat detaljhandelssocker, på grund av de höga leveranskostnaderna, språken och nationella skillnader rörande paketens storlek och vikt.

21 Kommissionen har inledningsvis gjort gällande att ett avtal måste bedömas med hänsyn till dess sammanhang och att frågor som inte är en del av avtalet alltså mycket väl kan vara relevanta.

22 Vidare har kommissionen hävdat att det i gemenskapsrätten finns en presumtion för att en konkurrensbegränsande samverkan som berör en medlemsstats hela territorium påverkar handeln inom gemenskapen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 juni 1998 i mål C-35/96, kommissionen mot Italien, REG 1998, s. I-3851, punkt 48).

23 Vad gäller de konstateranden av omständigheter som förstainstansrätten gjorde anser kommissionen att de är tillräckliga för att understödja den rättsliga slutsats som förstainstansrätten drog och enligt vilken avtalet i fråga kunde påverka

handeln inom gemenskapen. Kommissionen har i detta hänseende erinrat om att det framgår av fast rättspraxis att inverkan på handeln inom gemenskapen i allmänhet följer av flera faktorer i förening, som var för sig inte nödvändigtvis är avgörande (se domen i det ovannämnda målet Bagnasco m.fl., punkt 47). Slutsatsen i punkt 82 i den överklagade domen vilar på en bedömning av alla de omständigheter för vilka förstainstansrätten redogjorde i punkterna 80 och 81 i sagda dom. Dessa borde följaktligen inte prövas separat.

Vad gäller British Sugars prissättningsstrategi har kommissionen påpekat att det inte har någon betydelse att British Sugar ensidigt har antagit en prissättningsstrategi som syftar till att förhindra lönsamma alternativ för importörerna, eftersom bolaget hade slutit ett avtal med de andra deltagarna avseende nästan 90 procent av det socker som levererades inom Förenade kungarikets marknad.

Vad beträffar British Sugars argument att den potentiella inverkan på handeln inom gemenskapen måste vara märkbar, anser kommissionen att British Sugar har missförstått den överklagade domen. I punkt 78 i sagda dom erinrade nämligen förstainstansrätten om att det enligt rättspraxis inte krävs att handeln inom gemenskapen verkligen har blivit påverkad, utan endast att avtalet är sådant att det kan ha en märkbar inverkan. När förstainstansrätten senare i den överklagade domen nämner en inverkan på handeln inom gemenskapen måste det förstås som en hänvisning till detta kriterium.

Slutligen har kommissionen påpekat, beträffande British Sugars argument om skillnaden mellan industrisocker och detaljhandelssocker, att produktmarknaden i fråga i punkt 59 i det omtvistade beslutet definieras som vitt strösocker, och att den distinktion som åberopats av British Sugar i beslutet bara görs som en indelning i undermarknader.

Domstolens bedömning

27 Förstainstansrätten har i punkt 78 i den överklagade domen korrekt erinrat om att ett avtal mellan företag skall anses kunna påverka handeln mellan medlemsstater, om det på grundval av en sammantagen bedömning av de objektiva rättsliga och faktiska omständigheterna går att förutse med tillräcklig grad av sannolikhet att det direkt eller indirekt, faktiskt eller potentiellt, kan påverka handeln mellan medlemsstater på ett sådant sätt att förverkligandet av målen för den inre marknaden hindras (se dom av den 11 juli 1985 i mål 42/84, Remia m.fl. mot kommissionen, REG 1985, s. 2545, punkt 22; svensk specialutgåva, volym 8, s. 277). Inverkan på handeln inom gemenskapen följer i allmänhet av flera faktorer i förening, som var för sig inte nödvändigtvis är avgörande (se dom av den 15 december 1994 i mål C-250/92, DLG, REG 1994, s. I-5641, punkt 54, och domen i det ovannämnda målet Bagnasco m.fl., punkt 47).

28 Såsom förstainstansrätten erinrade om i punkt 79 i den överklagade domen, är det förhållandet att samverkan endast avser försäljning av produkter i en enda medlemsstat dessutom inte tillräckligt för att utesluta att handeln mellan medlemsstater kan påverkas. Eftersom det rör sig om en marknad som är öppen för import, kan de parter som samverkar om nationell prissättning endast behålla sina marknadsandelar om de skyddar sig mot konkurrens från utlandet (se, bland annat, domen i det ovannämnda målet Belasco m.fl. mot kommissionen, punkterna 33 och 34).

29 Det framgår av punkt 80 i den överklagade domen att det inte har ifrågasatts att sockermarknaden i Storbritannien är öppen för import. Vidare står det klart att British Sugar under mötena om priset på industrisocker informerade alla deltagarna om sin framtida prissättning och att bolaget och Tate & Lyle träffades vid flera tillfällen för att diskutera priset på detaljhandelssocker. British Sugar har inte heller bestridit förstainstansrättens konstaterande i punkt 53 i den överklagade domen, att kommissionen med rätta gjorde den bedömningen att syftet med mötena var att begränsa konkurrensen genom en samordnad prisstrategi. Slutligen har British Sugar självt medgivit dels att bolaget är det ledande företaget avseende priser, dels att det har fastställt sina priser, och således marknadspriset, på grundval av ett pris som låg precis under det pris till vilket det hade kunnat vara lönsamt att importera. Såsom förstainstansrätten har påpekat i

punkt 81 i den överklagade domen följer det av punkterna 16 och 17 i det omtvistade beslutet att en av de viktigaste frågorna för British Sugar och Tate & Lyle var att begränsa importen från de andra medlemsstaterna.

30 Under dessa omständigheter har förstainstansrätten inte gjort någon felaktig rättslig bedömning genom att i punkt 82 i den överklagade domen konstatera att kommissionen inte gjorde fel vid bedömningen att samverkan i fråga kunde påverka handeln mellan medlemsstater.

31 Vad gäller British Sugars argument att förstainstansrätten inte har godkänt att kommissionen måste visa att den påstådda potentiella inverkan på handeln mellan medlemsstater är märkbar, är det grundat på en felaktig tolkning av den överklagade domen. Förstainstansrätten påpekade nämligen i punkt 78 i den överklagade domen att det måste visas att det ifrågasatta beteendet är sådant att det kan påverka handeln mellan medlemsstater märkbart. I punkt 84 i sagda dom erinrar förstainstansrätten endast om sin rättspraxis enligt vilken kommissionen inte är skyldig att visa att en konkurrensbegränsande samverkan har haft en märkbar inverkan på handeln mellan medlemsstater utan endast att denna samverkan kan påverka denna handel.

32 Avslutningsvis, vad gäller British Sugars argument att det i den överklagade domen inte görs någon distinktion mellan industrisocker och detaljhandelssocker i bedömningen av inverkan av den konkurrensbegränsande samverkan på handeln mellan medlemsstater och att det följaktligen saknas en riktig analys av den inverkan som denna samverkan har på handeln mellan medlemsstater inom marknaden för detaljhandelssocker, skall det för det första konstateras, såsom kommissionen har påpekat, att den relevanta produktmarknaden i punkt 59 i det ifrågasatta beslutet definieras som marknaden för vitt strösocker och att detaljhandelssocker och industrisocker ansågs vara två undermarknader. För det andra bedömde kommissionen inverkan av samverkan på handeln mellan medlemsstater först avseende marknaden för vitt strösocker, i punkterna 159–161 i det omtvistade beslutet, och därefter avseende de båda undermarknaderna i

punkterna 163–168 i samma beslut, efter att i punkt 162 ha angivit att vad beträffar industrisocker och detaljhandelssocker fanns det även andra faktiska omständigheter som ledde fram till slutsatsen att denna samverkan kunde ha en märkbar inverkan på denna handel.

33 Eftersom British Sugar inom ramen för sin talan vid förstainstansrätten inte har åberopat att kommissionen har gjort en felaktig definition av marknaden eller, mer exakt, att kommissionen har gjort en felaktig analys av undermarknaden detaljhandelssocker, skall det konstateras att genom dessa argument åberopas nya uppgifter som inte har framförts i första instans. Enligt artikel 113.2 i rättegångsreglerna skall de följaktligen avvisas inom ramen för förevarande överklagande (se dom av den 17 maj 2001 i mål C-450/98 P, IECC mot kommissionen, REG 2001, s. I-3947, punkt 36).

34 I den del talan kan prövas på sökandens första grund skall den således lämnas utan bifall i sin helhet.

Bötesbeloppets proportionalitet och beaktandet av marknadens struktur

Parternas argument

35 Inledningsvis har British Sugar erinrat om att det ankommer på förstainstansrätten att kontrollera om det ålagda bötesbeloppet är proportionellt i förhållande till hur länge överträdelsen har pågått och hur allvarlig den är (se förstainstansrättens dom av den 21 oktober 1997 i mål T-229/94, Deutsche Bahn mot kommissionen, REG 1997, s. II-1689), och särskilt att bedöma överträdelsen i förhållande till de omständigheter som har åberopats av sökanden (se dom av den 14 november 1996 i mål C-333/94 P, Tetra Pak mot kommissionen, REG 1996, s. I-5951). I förevarande fall har inte förstainstansrätten, enligt British Sugar, fullgjort denna uppgift på ett korrekt sätt.

I detta hänseende har British Sugar i den första delen av grunden gjort gällande att förstainstansrätten inte i tillräcklig utsträckning har beaktat den omständigheten att samverkan inte hade någon faktisk inverkan på priserna, på konkurrensen eller på handeln mellan medlemsstater. Den omständigheten att ett avtal har begränsad, eller, som i förevarande fall, ingen påverkan, borde vara av avgörande betydelse för bedömningen av hur allvarlig en överträdelse är. Detta framgår av punkt 1 A första och andra styckena i riktlinjerna.

En konkurrensbegränsning, även om den är horisontell, som inte har haft någon faktisk inverkan på konkurrensen eller på priserna, som inte har haft någon effekt på handeln mellan staterna, som inte har inneburit att de priser som enskilda kunder har fakturerats har fastställts eller att minimipriser har fastställts, och som var begränsad till en del av en medlemsstats territorium borde anses vara en "mindre allvarlig" överträdelse och inte en "allvarlig" sådan.

I vart fall, även om den påstådda överträdelsen skulle klassificeras som en "allvarlig överträdelse", borde den ha klassificerats såsom allra lägst på skalan av dessa. På en skala som går från 1 miljon till 20 miljoner ecu, fastställde kommissionen emellertid böternas grundbelopp för överträdelsens allvar till 18 miljoner ecu.

British Sugar anser att såväl kommissionen, genom att fastställa grundnivån för böterna till detta belopp i det omtvistade beslutet, som förstainstansrätten, genom att bekräfta denna aspekt av det omtvistade beslutet, i detta avseende har underlåtit att på ett lämpligt sätt ta hänsyn till att den påstådda överträdelsen inte hade någon inverkan på konkurrensen, vilket strider mot punkt 1 A fjärde och sjätte styckena i riktlinjerna.

Att böternas grundbelopp på 18 miljoner ecu är oproportionellt framgår mycket tydligt vid en jämförelse av andra beslut som kommissionen fattat i vilka överträdelserna likaså hänfördes till kategorin "allvarliga överträdelser".

41 Vidare har British Sugar gjort gällande att kommissionen och förstainstansrätten, när de vid beräkningen av bötesbeloppet fastställde det belopp eller den ökning som berodde på överträdelsens varaktighet, även borde ha beaktat att det inte förelåg några skadliga effekter för konsumenterna, i enlighet med punkt 1 B tredje stycket i riktlinjerna.

42 Slutligen har British Sugar påpekat att det är överdrivet och rättsstridigt att höja bötesbeloppet med 75 procent på grund av försvårande omständigheter, när nästan inga av de omständigheter som bedömdes som sådana i det omtvistade beslutet förelåg.

43 I den andra delen av grunden har British Sugar hävdat att förstainstansrätten inte tillräckligt har beaktat den relevanta marknadens struktur. Bolaget har gjort gällande att denna struktur förklarar varför den aktuella överträdelsen inte hade, och inte kan ha, någon inverkan på priser, konkurrensen eller handeln, och har som stöd för detta argument åberopat domen i det ovannämnda målet, Suiker Unie m.fl. mot kommissionen, punkterna 615–619).

44 I detta hänseende har British Sugar påpekat att den tolkning som förstainstansrätten i punkt 113 i den överklagade domen gjorde av domen i det ovannämnda målet Suiker Unie m.fl. mot kommissionen är felaktig. Domstolen angav nämligen inte att den skulle ha dragit en annan slutsats om det hade varit fråga om en prissamverkan. Domstolen uttalade att dess slutsatser skulle ha varit annorlunda om samverkan hade orsakat användarna eller konsumenterna skada på grund av att "de berörda parterna samordnat eller genom missbruk har höjt de priser som tillämpades" (se domen i det ovannämnda målet Suiker Unie m.fl. mot kommissionen, punkterna 619–621). I förevarande fall har det inte bekräftats vare sig att avtalet eller det samordnade förfarandet faktiskt ledde till en höjning av de priser som tillämpades, eller att verklig skada orsakades användarna eller konsumenterna.

Kommission har hävdat att denna grund skall avvisas eftersom den motsvarar ett yrkande om att domstolen av billighetsskäl skall sätta sin bedömning i stället för den som förstainstansrätten har gjort avseende storleken på böterna (se dom av den 17 december 1998 i mål C-185/95 P, Baustahlgewebe mot kommissionen, REG 1998, s. I-8417, punkt 129) och, i vart fall, eftersom den utgår från idén om att domstolen av proportionalitetsskäl kan göra en allmän omprövning av böterna.

Vad beträffar British Sugars argument om den relevanta marknadens struktur, anser kommissionen, såsom det har angivits i punkt 113 i den överklagade domen, att British Sugars ställning inte kan jämföras med den som parterna i sagda mål hade. Enligt kommissionen angav domstolen tydligt att den skulle ha haft en annan åsikt avseende den aktuella frågan om det hade rört sig om en prissamverkan. Det aktuella avtalet i förevarande fall var emellertid ett avtal där parterna "kom överens om att höja prisnivån för vitt strösocker i Storbritannien och om att avstå från att öka sina marknadsandelar genom att sänka priserna".

Domstolens bedömning

Domstolen erinrar om att förstainstansrätten ensam är behörig att kontrollera på vilket sätt kommissionen i varje enskilt fall har bedömt hur allvarligt det rättsstridiga beteendet har varit. Inom ramen för ett överklagande syftar domstolens kontroll dels till att bedöma i vilken omfattning förstainstansrätten på ett tillfredsställande sätt har beaktat alla de faktorer som är väsentliga för bedömningen av hur allvarligt ett visst beteende har varit mot bakgrund av artikel 85 i fördraget och artikel 15 i förordning nr 17, dels kontrollera om förstainstansrätten på ett tillfredsställande sätt har besvarat samtliga argument som sökanden har anfört avseende undanröjande eller nedsättning av böterna (se, bland annat, domen i det ovannämnda målet Baustahlgewebe mot kommissionen, punkt 128).

48 Vad gäller bötesbeloppets påstått oproportionella storlek skall det erinras om att det inte ankommer på domstolen, när den prövar rättsfrågor i ett mål om överklagande, att göra en skälighetsbedömning som ändrar den bedömning som förstainstansrätten med stöd av sin fulla prövningsrätt har gjort av det bötesbelopp som företag har ålagts på grund av att de har åsidosatt gemenskapsrätten (dom av den 17 juli 1997 i mål C-219/95 P, Ferriere Nord mot kommissionen, REG 1997, s. I-4411, punkt 31, och domen i det ovannämnda målet Baustahlgewebe mot kommissionen, punkt 129).

49 Överklagandet kan således inte prövas på denna grund, eftersom den syftar till en allmän omprövning av böterna (se domen i det ovannämnda målet Baustahlgewebe mot kommissionen, punkt 129).

50 Såsom generaladvokaten konstaterade i punkt 50 i sitt förslag till avgörande har British Sugar inte anfört något som visar att förstainstansrätten inte på ett tillfredsställande sätt har beaktat alla de faktorer som är väsentliga för bedömningen av hur allvarligt det kritiserade beteendet har varit mot bakgrund av artikel 85 i fördraget och artikel 15 i förordning nr 17. I detta hänseende är det tillräckligt att förstainstansrätten, i punkt 103 i den överklagade domen, efter att ha konstaterat att samverkan i fråga skulle betraktas som horisontell och att den avsåg prissättning, preciserade att en sådan samverkan alltid har ansetts vara särskilt farlig och enligt riktlinjerna kvalificeras såsom "mycket allvarlig".

51 British Sugar har inte heller påstått att förstainstansrätten inte på ett tillfredsställande sätt har besvarat samtliga dess argument rörande undanröjande eller nedsättning av böterna. I vart fall skall det särskilt påpekas att förstainstansrätten i den överklagade domen bemötte argumentet att den konkurrensbegränsande samverkan var mindre allvarlig (punkterna 101–103), argumentet

avseende överträdelsens varaktighet (punkterna 104–106), argumentet rörande försvårande omständigheter (punkterna 107–110), och argumentet avseende den relevanta marknadens struktur (punkt 113).

Slutligen skall det konstateras att förstainstansrätten, till skillnad från vad British Sugar har hävdat, i punkt 113 i den överklagade domen korrekt har tolkat punkterna 619–621 i domen i det ovannämnda målet Suiker Unie mot kommissionen, genom att konstatera att domstolen själv framhöll att dess slutsatser skulle ha varit annorlunda om det varit fråga om prissamverkan.

Av detta följer att även i den del överklagandet kan prövas på denna grund skall det lämnas utan bifall.

Eftersom överklagandet inte kan vinna bifall på någon av klagandens grunder, skall överklagandet ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 skall tillämpas i mål om överklagande, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att klaganden skall

förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

följande dom:

1) **Överklagandet ogillas.**

2) **British Sugar plc skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Jann Timmermans von Bahr

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 29 april 2004.

R. Grass V. Skouris

Justitiesekreterare Ordförande